

paa. Den nuværende Ordning foraarsager ogsaa en meget betydelig Ulejlighed for de enkelte kommunale Raad. Nu skal man nemlig forvisse sig om, hvilken Forsørgelseskommune Patienter, der bliver indlagt paa Sygehusene, hører til; det har afstedkommet en stor Mængde Skrivelser fra den ene Kommune til den anden, og enhver Patient maa, hvis vedkommende ikke indlægges af sin Forsørgelseskommune, afhøres akkurat som ved en Fattigafhøring, og man har Eksempler paa, at det har medført, at nogle, der ikke vilde afhøres, har sagt: Saa betaler vi det hele selv. Det er ikke alene ikke demokratisk, men det er ogsaa uheldigt. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke vil tænke paa — det er maaske allerede forberedt — at fremsætte Forslag til Ændring i Epidemiloven i den heromhandlede Retning, saaledes at vi kan komme tilbage til, at Udgifterne lægges paa Amtskommunen i Forbindelse med Købstadkommunen. Det vilde være langt heldigere og vilde ikke føles nær saa haardt, og det vilde ogsaa spare en Mængde Ulejlighed.

Justitsministeren (Zahle): Saa vidt jeg forstod, har det ærede Medlem (Pinholt) — jeg var ikke herinde i Salen, da det ærede Medlem begyndte at tale — stillet et Spørgsmaal om, hvorfor Epidemiloven ikke var blevet sat i Kraft overfor Influenzaen (Pinholt: Nej, jeg sagde, at den kunde maaske være sat i Kraft, idet det vilde bero paa en administrativ Bestemmelse). Men imod at sætte den i Kraft talte uhyre mange Forhold, og derfor er det ikke sket, og deri forstaar jeg, at det ærede Medlem er enig (Pinholt: Ja jeg har ikke bebrejdet Ministeriet noget). Saa er vi altsaa enige paa det Punkt. En anden Sag er, om man skulde tage Epidemiloven op til Revision, det ærede Medlem antydede noget i den Retning. Det er muligt, at det vilde være rigtigt. Det ærede Medlem er jo nyvalgt, og nye Koste fejer som bekendt bedst; der er mange Gange Sandhed i det Ord. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at Epidemiloven er af ret ny Dato; det er ikke længe siden, at vi indgaaende behandlede dette Spørgsmaal her i Rigsdagen og kom til det Resultat, som nu foreløbig maatte siges at være det relativt bedste. Imidlertid er det ærede Medlem nu kommet herind og har fremsat Forslag om nye Ting, og de skal blive overvejede.

Chr. Jacobsen: Det Lovforslag, der her foreligger om en Ændring af Fattig-

lovens § 61, er sikkert blevet hilst med Glæde. Det gaar jo ud paa en Udvidelse af den nuværende Fattiglovs § 61, og Anledningen dertil er Influenzaepidemien. Det maa ogsaa indrømmes, at det er længe siden, vi her i Landet har haft en Epidem af saa stort Omfang og af en saa alvorlig Karakter; jeg finder det derfor ganske naturligt og rimeligt, at der fra det offentlige Side trædes hjælpende til i den Anledning. Mennesker, der angribes af Sygdommen, og som er saa fattige, at de maa henvende sig til det offentlige enten om Indlæggelse paa Sygehus eller anden Hjælp i Anledning af Sygdommen, skulde ikke gerne derved miste deres borgerlige Rettigheder. Men for at undgaa dette maa den Ændring, der her er foreslaaet, vistnok udvides til ogsaa at omfatte Hjælp til Hjemmene under Forsørgerens Sygdom, saaledes som det sker efter Tuberkuloseloven. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere den Paragraf i Tuberkuloseloven, der omhandler dette. Den lyder saaledes: „Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for Familier, hvis Forsørgere er Patienter o. s. v. betragtes i Forhold til den understøttede ikke som Fattighjælp“. En saadan Udvidelse af Ændringen til § 61 synes jeg maa til, for at den kan faa den Betydning, som den burde have. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Indenrigsminister at stille sig velvilligt til en saadan Udvidelse.

For adskillige, ja maaske for mange Kommuners Vedkommende kan det sikkert blive meget betydelige Beløb, der bliver Tale om at udrede i Anledning af denne Epidem. Derfor vil jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke mener at kunne gaa med til, at Staten refunderer Kommunerne Halvdelen af de Udgifter, der afholdes ifølge denne Ændring af Fattiglovens § 61. Jeg synes, det vilde være rimeligt, thi, som det ogsaa er blevet sagt her i Dag, Kommunerne er ret stærkt spændte for i Øjeblikket. Det er ikke Smaabeløb, der kan blive Tale om at udrede for Kommunerne. Jeg skal ganske kort belyse det med et lille Eksempel fra den Kommune, hvori jeg selv bor, nemlig Vejle. Der har Epidemien raset længe og stærkt. Kommunalbestyrelsen maatte derfor stille de nødvendige Automobile til Raadighed for Lægerne, for at de indenfor nogenlunde rimelig Tid kunde naa ud til Patienterne. Denne lille Ting, som imidlertid var af megen Betydning for de syge, har i de 3—4 Uger, Foranstaltningen har virket, medført en Udgift af 200—300 Kr. daglig; og det er ikke den